

Poštovani;

Radne skupine Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje

Moj komentar na radnu inačicu Hrvatskog pravopisa sažeo sam u svojoj pjesmi:

Hrvatski naš, svagdašnji

Visine su lijepe i slijepe

Kada u njih zaturiš dušu

a ulicom života vjetri pušu

i šibaju biće cijelo.

Ja, iz grada tada svratim u selo

da opustim tijelo,

jer ono je napeto ko praćka.

Tu Miholjčanke, umjesto kuća, kažu kuća

a Bakićanke, umjesto mačka kažu mačka.

I vazda kroz vjekove je tako

p a zašto bi ja im to uzimo za zlo

kad u riječi one umeću č i ć

tako tvrdo, lijepo, mekano.

I opuštaju moje gradsko tijelo,

a kad se ono opusti cijelo

te uz vino što zri i jača

vrznem se svoga mača...

jer Bakićanke, glavičke, prodaju na vrpičke,

a s ništa manje žara

na klupi Vještice Gričke,

Miholjčanke, glavičke, prodaju na vrpičke.

„(vrpičke), (vrpičke) – slovo i u njima čitaj kao dugo, a te riječi označavaju hrpe na klupama tržnice. Te hrpe seljanke prave kada iz mjerilice istresaju luk za sađenje i prodaju ga.“

Kako u pravopisu tretirati takove riječi kao i one pocrtane...

Pavle Cvijić Pajo